

Mindenkit a remény éltet

Ungvári Tamással beszélget
Ayhan Gökhan

Jelentős életművel rendelkezik. Számos könyve közül melyiket nevezné meg, mint főművet? Amit, ha valaki nem ismerné önt, nyugodt szívvel ajánlana?

Az embernek egyetlen főműve van: az életműve. De nem akarom megkerülni a választ. A magyar zsidó történelemről írott *Csalódások kora* bátran nevezhető fontos forrásnak. A *Bűnbeesés után* pedig a két világháború közötti értelmiségi sors ábrája. Sokakat foglalkoztatott az értelmiség „bűnbeesése”, hogyan estek bele az olyan kórokba, mint pacifizmus, bolsevizmus, faszizmus.

A legújabb együttes is fontos része az életművének. Az idei ünnepi könyvhéten díszdobozban jelent meg négy enciklopédiája. Ezekben élvezetes anekdoták, értekezések, esszészzerű felütések olvashatóak, mindenki kedvére csemegezhet belőlük. Komoly könyvek, már-már csevegő, tanító stílusban megírva. Fontos, hogy egy írás, még ha ismeretterjesztő is, szórakoztasson?

A szórakoztatás negatív konnotációt kapott az idők során. Sokan eleve azt képzelik, hogy ami szórakoztat, az nem lehet mély vagy eredeti. Németh László úgy tartotta, hogy a magyarság lelkétől idegen a humor. Karinthy nevét sem írta le soha. Holott a szórakoztatás mestereiből, Boccacciotól Jonathan Franzenig a nagy írók egyszersmind nagy mutaványosok, vagy ha tetszik, csepűragók voltak. Maga Ady

Endre is pástra lépett Zerkowitz Béla tollaiért: a lelkét adta, hogy egy jó slágert írjon.

Az elkövetkező időszakban milyen meglepetéseket tartogat az olvasói számára, készül-e új Ungvári-kötet?

Mindenkit a remény éltet. Több esztendeje dolgozom az 1945. esztendő magyar irodalmának feltárásán. Mit gondolt a háború után Zilahy Lajos, Márai Sándor, vagy akár Szent-Györgyi Albert a jövőről.

A kortárs magyar irodalmat sokan leírták már, az elmúlt időszakból Tamás Gáspár Miklós nyilatkozata emlékeztetes. Ön jelentős művek megszületésénél volt ott, ma már klasszikusnak számító írókkal ápolt jó kapcsolatot. Hogyan vélekedik a mai magyar irodalomról? Elégedett vele, vagy gyengének ítéli meg?

Tamás Gáspár Miklós, igazi filozófushoz illőn, a kárhozat prófétája, ahogyan Nietzsche, Heidegger, vagy Sartre volt. Én bizakodóbban ítélem meg a kortárs magyar irodalmat. Ritkán jött fel ilyen klasszikus csapat, Kertész Imre, Konrád György, Esterházy Péter, Krasznahorkai László, Spiró, Závada, Parti Nagy Lajos, Sándor Iván, Tóth Krisztina, Gerlóczy Márton. Ijesztő a tehetségek túltermelése. Inkább az irodalom menedzsmentjével van baj. De a felelősségtől felmentve érzem magam. Rádióban és tévében elsőnek ismertetem a friss könyvtermést.